

CSR เป็นความรับผิดชอบของใคร? (จบ)

ในตอนแรกได้เขียนถึงการตอบแทนสังคมเป็นเรื่องของภาคธุรกิจที่ต้องริเริ่มคิดและทำ แต่ก็อย่าลืมระดับเราก็ยังสามารถสร้างความโปร่งใสและตอบคำถามกับ Stakeholder อีก 3 กลุ่มคือ ผู้ถือหุ้น นักลงทุน พนักงาน ให้ได้ว่าทำไมเรื่องนี้ถึงเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการดำเนินธุรกิจ ดังนั้นสิ่งที่ภาครัฐจะช่วยให้ก็คือการชี้แนะและชักจูงให้นำองค์ความรู้จากธุรกิจและ Stakeholder เหล่านี้เห็นบทบาทที่สำคัญของพวกเขานำเอาเรื่อง CSR มาเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาที่ยั่งยืน ชักนำให้องค์กรธุรกิจมารวมหัวกันเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับ CSR แร่แนวคิดปฏิบัติที่ได้ผลหรือล้มเหลว ช่วยกันคิด ช่วยวางแผนงานที่สามารถทำและได้ประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ต่างคนต่างทำ

ภาครัฐต้องเข้าใจด้วยว่า ความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับแนวทางและศักยภาพในการบริหารกิจกรรม CSR ขององค์กร ยิ่งบรรษัทภาคและสภาพแวดล้อมเอื้อต่อการที่ภาคธุรกิจสามารถขยายขีดความสามารถในการแข่งขันได้มากเท่าไร ก็จะมีเปิดโอกาสให้ภาคธุรกิจคิดและนำเสนอแนวคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่อง CSR ได้เยอะขึ้น

อย่างที่กล่าวไปข้างต้น ภาคเอกชนมีความคล่องตัวและศักยภาพทางด้านทุนมากพอที่จะสร้างแนวทาง CSR ที่จะก่อให้เกิดผลด้านบวกอย่างยั่งยืนต่อสังคมได้ง่ายกว่าภาครัฐเยอะ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าภาครัฐจะปล่อยมือไปเลย ยกตัวอย่างเช่นแนวคิด CSR ที่ก้าวข้ามพรมแดน ภาครัฐโน้มน้าวให้เอกชนเข้ามาช่วยเป็นพันธมิตรได้ด้วยการสนับสนุนแรงงาน ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้กิจกรรมดำเนินไปได้สะดวก มีประสิทธิภาพมากขึ้นจากคนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในท้องถิ่นนั้นๆ

สองข้อจำกัดสำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและศรีลังกา ผมยังเห็นว่าภาคเอกชนหลายรายยังไม่สามารถก้าวข้ามการทำ CSR เรื่องประเด็นผิวๆ ที่สามารถนำมาประชาสัมพันธ์เพื่อลดต้นทุนของตัวเอง หรือเข้ามาเป็นเครื่องมือการตลาดที่ส่งเสริมภาพลักษณ์ตัวเองแบบต้นธัน อย่างการทำกิจกรรม one-off เอาของให้เด็กด้อยโอกาส ปลูกป่าชายเลน ทาสีบ้าน สร้างที่อยู่อาศัย ฯลฯ ถึงไปกว่านั้น ภาครัฐก็เห็นดีเห็นงามไป

ด้วย มีการอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้มีการนำทีมเข้าร่วมดำเนินการหรือมีนักภาคีช่วยผลักดันเพื่อสร้างบรรษัทภาคขึ้นใหม่อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

ทำไมเราจึงไม่หลุดพ้นเรื่องแบบนี้เสียทีครับ จะดีกว่าไหมถ้าภาครัฐจะเอาเวลาไปโฟกัสกับการร่วมมองหาแนวทาง CSR ที่จะเอื้อประโยชน์ให้กับสังคมในภาพใหญ่และยั่งยืน และชักนำชักชวนให้ภาคเอกชนพยายามหาแนวทาง CSR ที่สร้างผลกระทบในทางบวกได้โอบอ้อมที่ใหญ่กว่ายั่งยืนกว่า เพราะอย่างไรภาครัฐเองบางครั้งก็ทราบดีอยู่แล้วว่าปัญหาคืออะไร เพียงแต่อาจต้องการแนวคิดใหม่ๆ จากภาคเอกชนและกำลังทุนและสมองในการช่วยคิดและทำให้บรรลุเป้าหมาย ไม่มีคนช่วยอย่างที่เราอยู่ในสังคมเดียวกัน เราต้องช่วยกันครับ ผมเชื่อว่าองค์กรเอกชนหลายรายยินดีครับ เพียงแต่เราไม่รู้จะเอาทรัพยากรด้าน CSR เราไปลงตรงไหนทำให้เรากลับไปตายด้วยภาระให้ CSR เป็นส่วนหนึ่งของการตลาดไปทุกที

ภาชิบาปที่เรียกเก็บจากสิ่งมอมเมา

หุ้นส่วนประเทศไทย
*เศรษฐา ทวีสิน
กรรมการผู้จัดการ
และ CEO

ทั้งหลาย ผมว่าถ้าทุกฝ่ายมาตั้งรวมหัวกันคิดว่าเอาเงินมหาศาลขนาดนี้ไปก่อให้เกิดแนวทาง CSR แบบไหนที่ยั่งยืนและได้ประโยชน์สูงสุดกับสังคมอย่างโปร่งใส ผมเชื่อว่าผู้ประกอบการไม่มีใครรังเกียจหรอกครับ

หรืออย่างกรณีปลูกไผ่เลื่อนลอยที่เป็นปัญหาใหญ่ ณ ตอนที่หลายคนให้ความสนใจ เกิดภูเขาไผ่ขึ้นอย่างเช่นที่จันทบุรี นำท่วมตามทก แทนที่จะไปสนับสนุนการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุด้วยการปลูกต้นไม้ทดแทน เราต้องช่วยกันมองปัญหาให้ชัดครับ ภาคเอกชน (ไม่ขอเอ่ยชื่อบริษัท) รายใหญ่ ต้องรู้ตัวเองก่อนว่าก็เป็นต้นเหตุ เพราะสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกและขายข้าวโพดให้กับเอกชนรายดังกล่าว ก่อให้เกิดการทำไผ่เลื่อนลอย เพราะเมื่อจบรอบผลิตผลหนึ่งครั้ง ดินส่วนหนึ่งก็จะเพิ่มใช้ไม่ได้แล้วต้องโยกย้ายกันไป แต่เกษตรกรดังกล่าวกลับไม่สนใจการหารื้อร่วมแก้ปัญหาอย่างยั่งยืน เสมือนตัวเองไม่ใช่ส่วนหนึ่งของปัญหา รัฐบาลเองก็ไม่น่าจะหวังทุกคนจะรวมหัวกันคิดว่าการแก้ปัญหาอย่างยั่งยืนทำได้อย่างไร แน่แน่นอนจะต้องมีการนำเสนอทางออกใหม่ๆ ซึ่งอาจจะต้องมีการลงแรงหรือลงทุนเพิ่มจากทางฝั่งเอกชน ผมก็คิดว่าไม่น่าหนักหน่าอะไร เพียงแต่จะมีใครกล้ายอมรับเท่านั้นเอง

ผมว่าหมดยุคแล้วระดับของการทำ CSR แบบตัวใครตัวมัน เรื่องพวกนี้ต้องมองให้ชัดครับว่าเป็น Collective Effort นะครับ ที่จะก่อให้เกิด Impact ในเชิงบวกคือสังคมโดยรวมได้อย่างมหาศาล ไม่ใช่ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างทำ มันก็เหมือนกับแจวเรือนี้แหละครับ แจวกันคนละทางเรือก็ไม่ไปไหน ถ้าร่วมมือกันแจวไปซ้ายทีขวาทีพร้อมๆ กัน มันก็ถึงฝั่งเร็วขึ้นแหละครับ

หมดยุคแล้วระดับของการทำ CSR แบบตัวใครตัวมัน เรื่องพวกนี้ต้องมองให้ชัดครับว่าเป็น Collective Effort นะครับ ที่จะก่อให้เกิด Impact ในเชิงบวกต่อสังคมโดยรวมได้อย่างมหาศาล ไม่ใช่ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างทำ มันก็เหมือนกับแจวเรือนี้แหละครับ แจวกันคนละทางเรือก็ไม่ไปไหน

